

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3124/2022. (III. 23.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

1. Az Alkotmánybíróság a Szombathelyi Törvényszék Pkf.20.616/2019/3/I. számú végzése, valamint a Körmen-di Járásbíróság 1802-21.Kr.Vh.112/2019/5. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

2. Az Alkotmánybíróság a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény 4. §-a, valamint a bírósági végrehajtói díjszabásról szóló 35/2015. (XI. 10.) IM rendelet 1. § (5) bekezdése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője (dr. Iván Ferenc ügyvéd) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a és 26. § (1) bekezdése alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz a Szombathelyi Törvényszék Pkf.20.616/2019/3/I. számú végzése, valamint a Körmen-di Járásbíróság 1802-21.Kr.Vh.112/2019/5. számú végzése, illetve a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (továbbiakban: Vht.) 4. §-a, valamint a bírósági végrehajtói díjszabásról szóló – 2021. november 1. napjától, az Alkotmánybíróság eljárása alatt hatályát veszített – 35/2015. (XI. 10.) IM rendelet (továbbiakban: IMr.) 1. § (5) bekezdése alaptörvény-ellenességének megállapítása és megsemmisítése iránt.
- [2] Kérelmét az indítványozó az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése, XXIV. cikk (1) bekezdése, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdései sérelmére alapította.
- [3] 2. Az Alkotmánybíróság a rendelkezésre álló iratokból az alkotmányjogi panasz benyújtására alapot adó ügy előzményei kapcsán a következőket állapította meg.
- [4] Az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Nyugat-dunántúli Regionális Igazgatósága 2010. szeptember 3. napján egy adós adóvégrehajtási ügyét a Vht. 4. § alapján – tekintettel arra, hogy az adós körmen-di ingatlanát bírósági és közigazgatási végrehajtás során egyaránt lefoglalták, 1 412 113 Ft összeggel – átadta egy szombathelyi, de a Körmen-di Városi Bíróság (később: Körmen-di Járásbíróság) mellett is működő önálló bírósági végrehajtónak, akitől azt az indítványozó, aki szintén önálló bírósági végrehajtó, állandó helyettesként a későbbiekben átvette. (A végrehajtók erről szóló nyilatkozatai 2017. július 10. napján, az annak regisztrációjáról szóló kamarai okirat pedig július 17. napján kelt.) Az adóhatóság több alkalommal intézett megkeresést az eljáró végrehajtóhoz a tekintetben, hogy a végrehajtás állásáról tudakozódjon, egyúttal tájékoztatta az eljáró végrehajtót a követelés nagyságának állásáról.
- [5] A végrehajtási ügyet átvevő végrehajtó az adós ingatlanjait felkutatta, egyúttal kérte, hogy a végrehajtást kérő nyilatkozzon arról, hogy melyik ingatlanra kéri a végrehajtást. 2019. január 23. napján az adóhatóság arról tájékoztatta az indítványozót, hogy a követelés nagysága 6 600 Ft, a követelések elévültek; erre a tényre tekintettel intézkedett a végrehajtás alá vont ingatlan foglalás alóli feloldása iránt is. Kérte továbbá, hogy az eljáró végrehajtó hatósági átutalási megbízást, illetőleg letiltást bocsásson ki az adóssal szemben. Az indítványozó a Vht. 52. § g) pontjára alapított intézkedésével az eljárás szünetelését állapította meg azzal, hogy a közös vagyonfoglalás ténye az adóhatóság foglalás alóli feloldása következtében már nem áll fenn. Ezzel összefüggésben díjjegyzéket bocsátott ki, melyben megállapította, hogy a végrehajtást kérő adóhatóság 59 639 Ft összeg megfizetésére köteles. Az adóhatóság 2019. április 2. napján kelt beadványában végrehajtási kifogást terjesztett elő a kiadott díjjegyzékkel szemben. Előadta, hogy az eljárás bírósági végrehajtónak való átadását követően több alkalommal tájékoztatta a végrehajtót a követelés állásáról, a követelés emelkedéséről, csökkenéséről, illetőleg az elévült tételekről. Utolsó alkalommal azt a tájékoztatást adta, hogy a követelés összege 6 600 Ft. Állítása szerint a szünetelés okát az eljáró végrehajtó nem adta meg.

- [6] A díjjegyzék kapcsán előadta, hogy a végrehajtást kérő részére önkéntes teljesítés nem történt, a tartozást nem engedte el. Hivatkozott arra, hogy jogszabályi köteletségének tett eleget, amikor a Vht. 4. § alapján az ügyet végrehajtásra az eljáró végrehajtónak adta át. Nem az adóhatóság érdekkörében felmerült ok, hogy a tartozás jelentős része elévülési időn belül nem került behajtásra. Kiemelte, hogy az eljáró végrehajtó 2010 óta nem foganatosított végrehajtási cselekményt. Az adóhatóság előadta továbbá, hogy nem kérte a végrehajtási eljárás megszüntetését, az adós munkavisztonnyal rendelkezik, így a követelés behajtható lenne. Kérte, hogy a bíróság elsődlegesen módosítsa a díjjegyzéket akként, hogy az általa fizetendő összeg 0 Ft, másodlagosan akként, hogy 19 621 Ft költségátalányt nem köteles megfizetni. Az indítványozó a végrehajtási kifogásnak a Körmen di Járásbírósághoz történő bet erjesztésében többek között hivatkozott arra, hogy a végrehajtás eredménytelensége esetén is merülnek fel költségek, melyet a végrehajtó – lévén nem költségvetési szerv – nem viselhet. Vitatta az adóhatóság azon állítását, hogy végrehajtási cselekményt nem végzett az eljárás során. A végrehajtói intézkedést az elsőfokú bíróság megsemmisítette, és kötelezte az indítványozót, hogy munkadíja 20 %-ának megfelelő összeget fizessen be a végrehajtói letéti számlára. Az indítványozó fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú végzést helybenhagyta.
- [7] Az indítványozó szerint a támadott bírói döntések kapcsán sérült a tisztességes eljáráshoz való joga, mivel a járásbíróság álláspontja szerint nem rendelkezett illetékességgel a végrehajtási kifogás elbírálására; erre már fellebbezésében is hivatkozott, azonban azt a másodfokú bíróság érdemben nem bírálta el, a döntése indokolásában erről (érdemben) nem foglalt állást. Mivel az alkotmányjogi panaszában megismételt ezen jogi álláspontja szerint a járásbíróság nem rendelkezett illetékességgel a kifogás elbírálására, nem teljesült az Alaptörvényben foglalt azon feltétel, miszerint ügyében „törvény által felállított” bíróságnak kell(ett volna) eljárnia. Indítványában ismételt en vitatva az eljárás során tett azon megállapítást, miszerint nem végzett volna az ügyben végrehajtási cselekményt kifejtette továbbá, hogy a döntés következtében – tekintettel arra, hogy a Nemzeti Adó- és Vámhivatal (a továbbiakban: NAV) a rá irányadó speciális jogszabályi előírások alapján végrehajtást kérőként az eljárás kezdetén nem fizet végrehajtási előleget – az indítványozó végrehajtási eljárással felmerült költségeit sem az adós, sem pedig a végrehajtást kérő nem fizette meg, így sérült a tulajdonhoz való joga. Ezzel összefüggésben kifejtette azt is, hogy a jogszabályban a lényegesen jogszabálysértő végrehajtói intézkedés esetére „büntetésként” megfizetni előírt összeg (a munkadíj 20%-a) célja, hogy a végrehajtó munkadíját csökkentse, „nem pedig olyan pénzösszegek elvonása a végrehajtótól, melyet nem fizetett meg sem az adós, sem a végrehajtást kérő”. (Annak a bíróság által a jogszabály szövege szerinti %-ban, konkrét összeg nélkül történő meghatározása, tekintettel a díjjegyzéke bíróság általi megsemmisítésére, szerinte jogbizonytalanságot is okoz, mivel így nem tudható, hogy milyen mértékű munkadíjhoz – illetve álláspontja szerint ez esetben 0 Ft-hoz – kell azt viszonyítani.) Az indítványozó azon jogértelmezés alapján, miszerint a Vht. 4. §-a, továbbá az adótartozások végrehajtására irányadó más törvényi rendelkezések helyes értelmezéséből az következik, hogy az átadott végrehajtás lefolytatására csak addig van lehetőség, amíg a „közös vagyonfoglalás” ténye is fenn áll (mivel ennek hiányában adóvégrehajtási cselekményre már csak az adóhatóság jogosult), a tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét – azok szerinte fennálló jogellenessége okán – „a NAV folytatás iránti kérelme, illetve a Szombathelyi Törvényszék végzésének indokolásában az eljárás folytatására irányuló megjegyzése” is előidézte.
- [8] Az indítványozó a Vht. és az IMr. támadott rendelkezései alaptörvény-ellenessége kapcsán – azok lényeges tartalma hiányosságára hivatkozva – egyfelől mulasztásban megnyilvánuló alaptörvény-ellenesség megállapítását, másrészt pedig a sérelmezett rendelkezések megsemmisítését kérte az Alkotmánybíróságtól. Ezzel összefüggésben előadta, hogy adótartozás Vht. szerinti végrehajtására (vagyis átadásra, azaz bírósági végrehajtó útján történő foganatosításra) kizárólag abban az esetben van lehetőség, ha ingóságot vagy ingatlant bírósági és közigazgatási végrehajtás során egyaránt lefoglaltak (a Vht. 4. §-a alapján ebben az esetben az eljárást bírósági végrehajtás útján, a Vht. szerint kell tovább folytatni). A törvény nem tartalmaz ugyanakkor rendelkezést arra az esetre, ha a közös foglalás ténye, mint a jelen ügyben is, a továbbiakban már nem áll fenn. Mivel részletesen kifejtett jogi álláspontja szerint esetében „az adóvégrehajtás, mint közigazgatási végrehajtás folytatása értelmezhetetlen”, a jogszabályi hiányosság alaptörvény-ellenes helyzetet eredményez. A jogorvoslathoz való jog sérelmét idézi elő, hogy a jogszabályok nem teszik lehetővé, hogy az adóhatóságnak a „közös foglalást” megszüntető intézkedésével – a törlési kérelemmel – szemben a Vht. 4. §-a alapján eljáró bírósági végrehajtó jogorvoslattal éljen. Az IMr. kapcsán az indítványozó azt sérelmezte, hogy az szintén „nem rendelkezik arra az esetre amikor az adóhatóság az adókövetelés behajtása iránt folyamatban lévő, a Vht. 4. §-a szerinti végrehajtási eljárást nem a saját érdekkörében felmerülő ok [elévülés] miatt kéri megszüntetni”.

- [9] 3. Az Alkotmánybíróság mindenekelőtt az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának formai és tartalmi feltételeit vizsgálja. Ezekkel kapcsolatban a következőket állapította meg.
- [10] 3.1. Az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság formai feltételeinek [Abtv. 30. § (1) bekezdés, valamint 52. § (1b) bekezdés) *a)–f)* pont] az alábbiak szerint tesz eleget.
- [11] Az indítványozó a Szombathelyi Törvényszék végzését 2019. december 16-án vette kézhez. Az indítvány ezen időponthoz képest az Abtv. 30. § (1) bekezdésében írt határidőn belül került benyújtásra.
- [12] Az alkotmányjogi panasz az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *a)–f)* pontjaiban foglalt formai követelményeknek eleget tesz, mivel megjelöli az Alkotmánybíróság hatáskörét megalapozó törvényi rendelkezést [Abtv. 27. §-a és 26. § (1) bekezdése]; az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit [XIII. cikk (1) bekezdése, XXIV. cikk (1) bekezdése, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdései]. Az indítvány a megjelölt alaptörvényi rendelkezések közül a tulajdonhoz való jog, a tisztességes (bírói) eljáráshoz való jog és a jogorvoslathoz való jog tekintetében a támadott végzés(ek), illetve jogszabályi rendelkezések alaptörvény-ellenességére vonatkozó okfejtést is tartalmaz; valamint kifejezett kérelmet fogalmaz meg a támadott törvényszéki döntés, illetve a jogszabályi rendelkezések alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére.
- [13] Az Alkotmánybíróság ugyanakkor megállapította, hogy az indítvány nem tartalmaz alkotmányjogi szempontból értékelhető indokolást a XXIV. cikk (1) bekezdésének sérelme tekintetében, ami a határozott kérelemmel szemben az Abtv. 52. § (1b) bekezdés *e)* pontjában előírt kötelező tartalmi feltétel hiányát eredményezi, és aminek következtében az indítvány ezen részének Alkotmánybíróság általi vizsgálata kizárt.
- [14] Az Alkotmánybíróság megállapította továbbá, hogy az indítványozó az alkotmányjogi panasza I.5. pontjában az Alaptörvény M) cikk (1) bekezdését is idézi, azonban annak az „Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése” címet viselő II.1. pontjában ezen rendelkezést már nem tünteti fel, illetve ezen rendelkezés esetleges sérelmére nézve érvelést az indítvány egyáltalán nem tartalmaz. Így – amellett, hogy emlékeztet arra, miszerint töretlen gyakorlata értelmében az Alaptörvény M) cikk (1)–(2) bekezdése önmagában egyébként sem tekinthető olyan, az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát tartalmazó rendelkezésnek, amelyre alkotmányjogi panasz alapítható [lásd pl. 3/2020. (I. 3.) AB határozat, Indokolás [26]; 3065/2020. (III. 2.) AB határozat, Indokolás [16]] – ezen alaptörvényi rendelkezés említését az Alkotmánybíróság nem tekintette önálló indítványozói hivatkozásnak.
- [15] 3.2. Az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság megvizsgálta az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen az Abtv. 27. §-ában, a 26. § (1) bekezdésében foglalt, valamint a 29. § és a 31. § szerinti feltételeket.
- [16] Amint arra az indítványozó helytállóan hivatkozott, az Alkotmánybíróság korábban már hasonló ügyben megállapította, hogy „Az Abtv. 27. §-a szerint alkotmányjogi panaszt csak az ügy érdemében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés ellen lehet előterjeszteni. Az Alkotmánybíróság visszautasítja az olyan alkotmányjogi panaszt, amelyet nem ilyen határozattal szemben kezdeményeztek {3179/2013. (X. 9.) AB végzés [...], Indokolás [9]}. Az Alkotmánybíróság 3268/2014. (XI. 4.) AB végzésében úgy ítélte meg, hogy a szüneteléssel ügyviteli szempontból befejezett végrehajtási eljárás díjvonzatának törvényességét vizsgáló döntés alkotmányjogi panasszal támadható {3268/2014. (XI. 4.) AB végzés, Indokolás [5]}.” {3017/2017. (II. 18.) AB végzés, Indokolás [8]} Erre tekintettel az Alkotmánybíróság a támadott bírói döntés(ek)e)t a jelen ügyben is olyannak tekintette, amely alkotmányjogi panasszal támadható.
- [17] Az Abtv. 26. § (1) bekezdésében és a 27. § (1) bekezdésében meghatározott egyedi ügyben való érintettség – a fentiekre is tekintettel – megállapítható: az indítványozó, mint a végrehajtási ügyben eljáró önálló bírói végrehajtó az alkotmányjogi panasz benyújtásának alapjául szolgáló, a végrehajtási eljárás díjvonzatával szemben előterjesztett végrehajtási kifogás tárgyában hozott bírói döntés tekintetében nyilvánvalóan érintettnek tekinthető.
- [18] Az indítványozónak nem áll rendelkezésére további jogorvoslati lehetőség, ezért a panasz az Abtv. 27. § (1) bekezdés *b)* pontjában és a 26. § (1) bekezdés *b)* pontjában foglalt követelményeknek eleget tesz.
- [19] Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. E két feltétel alternatív jellegű, bármelyik fennállása megalapozza a panasz befogadhatóságát.
- [20] Az Abtv. 29. §-ában említett alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés kapcsán az Alkotmánybíróság emlékeztet arra, hogy részletesen kimunkált és következetesen alkalmazott gyakorlata van a szóban forgó alaptörvényi

rendelkezések – az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése, XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdései – tartalmát, védelmi körét érintően. Jelen alkotmányjogi panasz ehhez képest nem vet fel olyan új, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, amely a panasz befogadását és érdemi elbírálását indokolná.

- [21] A bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre vonatkozó feltételt érintően az Alkotmánybíróság az Abtv. 27. §-a szerinti panaszselem tekintetében a következőkre mutat rá.
- [22] Az indítványozó – idézve az általa relevánsnak tartott eljárési (szak)jogi rendelkezéseket – elsődlegesen arra alapította a támadott bírói döntés(ek) alaptörvény-ellenességét, hogy az első fokon eljáró Körmenyi Járásbíróság álláspontja szerint nem rendelkezett illetékességgel a végrehajtási kifogás elbírálására, és feltehetően annak hivatalbóli vizsgálatát elmulasztotta. Mivel a „törvény által felállított bíróság” fogalma magában foglalja azt is, hogy az eljáró bíróság hatáskörrel és illetékességgel is rendelkezzen, az indítványozó szerint sérült az Alaptörvénynek a törvényes bírói eljárását előíró, a tisztességes bírósági eljárásához való jogát garantáló XXVIII. cikk (1) bekezdése. Az indítványozó álláspontja az, hogy a támadott másodfokú döntésében a Szombathelyi Törvényszék a fellebbezésének az ügyben eljáró járásbíróság illetékessége hiányával kapcsolatos érveit érdemben nem vizsgálva (és indokolva) állapította meg – szerinte tévesen – az elsőfokú bíróság illetékességét, ami szintén az említett alapjoga sérelmét eredményezte.
- [23] Az Alkotmánybíróság mindenekelőtt a jelen ügyben is fontosnak tartotta hangsúlyozni, hogy a „bírói döntés elleni alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének” {3107/2016. (V. 24.) AB végzés, Indokolás [35]}. Az Alkotmánybíróság a bírói döntéssel szemben benyújtott alkotmányjogi panasz intézményén keresztül is az Alaptörvényt és az abban elismert jogokat oltalmazhatja {erről lásd elsőként: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]}. Vagyis az Alkotmánybíróság a bírói döntések felülvizsgálata során is az Alaptörvényben elismert alapjogi követelményrendszer tényleges érvényesülését garantálja. „A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga, sem a diszkrimináció tilalma nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti »szuperbíróság« szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el. [...] A bíró bármely ténybeli vagy jogi tévedése nem teszi automatikusan tisztességtelenné az egész eljárást, mivel az ilyen tévedések teljesen soha nem küszöbölhetők ki, azokat az igazságszolgáltatás ma ismert rendszere magában hordozza.” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]–[15]}
- [24] A 7/2013. (III. 1.) AB határozatban az Alkotmánybíróság már kibontotta az indokolt bírói döntéshez való jog lényeges tartalmát is a tisztességes bírósági eljárásához való jogból. Az azóta következetesen képviselt és számos ügyben megerősített gyakorlata alapján „az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárési törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia” {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]}. Ezzel összefüggésben ugyanakkor emlékeztetni szükséges arra is, hogy „[a]z alkotmánybírósági gyakorlat szerint a bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásait is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása {3107/2016. (V. 24.) AB határozat, Indokolás [38]; 30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [89]}. Az indokolási kötelezettség azt az elvárást támasztja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolásának nem minden egyes részletre, hanem az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre kell kiterjednie.” {Lásd: 3159/2018. (V. 16.) AB határozat, Indokolás [31], megerősítette pl. 18/2018. (VI. 12.) AB határozat}.
- [25] Az említett indítványozói érvek kapcsán a rendelkezésre álló iratokból az Alkotmánybíróság – a fenti gyakorlata szem előtt tartásával – megállapította, hogy az indítványozó az alkotmányjogi panaszában lényegében a fellebbezésében már előadott azon (eljárási) szakjogi érveket ismételte meg, amelyek kapcsán az eljáró bíróság már állást foglalt. Bár a törvényes bírósághoz való jog esetleges sérelme a tisztességes bírósági eljárásához való jog Alkotmánybíróság által védendő lényeges tartalma körébe esik, ennek keretén belül pedig adott esetben – az ügyelosztási rend megsértésén kívül – a hatásköri és illetékességi szabályok sérelme is figyelembe jöhet; ez azonban nem teszi lehetővé, hogy minden olyan esetben, amikor egy bírósági eljárásban érintett fél ezen rendelkezéseknek az eljáró bíróságoktól eltérő tartalmat tulajdonít, az illetékességgel rendelkező bíróság megállapítása, illetve az eljáró bíróságok által e tekintetben meghozott döntés felülvizsgálata – végső soron átvéve

a rendes bíróságok szerepét – az Alkotmánybíróság feladatává váljon. Mindezekre tekintettel a jelen ügyben az Alkotmánybíróság úgy ítélte meg, hogy az indítványozó által az illetékességgel összefüggésben felhozott érvek nem alapoznak meg érdemi vizsgálatot. Az Alkotmánybíróság megjegyzi, hogy az illetékességgel kapcsolatosan állított sérelem a jelen ügyben egyébként sem valósíthatja meg a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét abból következően, hogy maga az indítványozó is a Körmendi Járásbíróságot tekintette illetékes bíróságnak, ahová az iratokat az elbírálás végett továbbította.

- [26] Az Alkotmánybíróság megítélése szerint az indítványozó által előadott egyéb, az Abtv. 27. § (1) bekezdésére alapított panaszellemmel összefüggésben előadott érvekkel kapcsolatos döntéshozatal [sor került-e részéről az eljárás során végrehajtási cselekményre; a végrehajtási intézkedésének a bíróság(ok) által a kifogás alapján megállapított jogellenessége okán fizetendő összeg meghatározása miképpen, illetve milyen mértékben történhet; továbbá, hogy a Vht. 4. §-a alapján a közös foglалás tényére tekintettel a Vht. szabályai szerint lefolytatandó végrehajtási eljárás a közös foglалás megszűnésére tekintettel lezárul-e az adóbírság tekintetében] szintén olyan törvényességi, szakjogi értelmezést igénylő kérdések eldöntésének minősül, amelyek egyrészt nem vetik fel a tulajdonhoz való jog sérelmét, másrészt pedig amelyekben az Alkotmánybíróság a fentebb ismertetett gyakorlata alapján nem rendelkezik hatáskörrel. Erre tekintettel az említett indítványozói érvek tekintetében az Alkotmánybíróság érdemi vizsgálatot nem folytathatott.
- [27] Összefoglalva: az Alkotmánybíróság nem talált olyan körülményt, amelyet az Alaptörvény felhívott rendelkezésével összefüggésben az Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján folytatott eljárásban alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdésként vagy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességként lehetne értékelni, és amely ezért az indítvány erre alapított elemeinek érdemi vizsgálatát megalapozhatná.
- [28] 4. Az Alkotmánybíróság az indítványozónak az Abtv. 26. § (1) bekezdésére alapított érvei kapcsán az alábbi megállapításokat tette.
- [29] Az indítványozó a támadott jogszabályi rendelkezéssel összefüggésben mulasztásban megnyilvánuló alaptörvény-ellenesség megállapítását kérte az Abtv. 46. § (1) bekezdésére és (2) bekezdése c) pontjára történő hivatkozás mellett, arra tekintettel, hogy azok nem tartalmaznak rendelkezéseket azokra a speciális körülményekre [vagyis amikor a Vht. 4. § (1) bekezdése alapján a Vht. szabályai szerint, bírósági végrehajtás útján folytatott (átadott) közigazgatási (adó)végrehajtás során az adóhatóság az adókövetelések elévülésére tekintettel az ingatlan foglалásának feloldása iránt intézkedik], amelyeknek az ő ügyében a saját jogi álláspontja szerint döntő jelentőséggel kellett volna bírniuk.
- [30] Az Alkotmánybíróság a töretlen gyakorlatának megfelelően a jelen ügy kapcsán is hangsúlyozza, hogy az indítványozó mulasztással előidézett alaptörvény-ellenesség megállapítására nem rendelkezik indítványozói jogosultsággal. Az Abtv. 46. § (1) bekezdésében szabályozott ezen jogkövetkezményt az Alkotmánybíróság hivatalból állapíthatja meg, amennyiben eljárása során a (2) bekezdésben rögzített valamely feltétel fennálltát állapítja meg.
- [31] A jelen ügyben eljáró bíróságok – csakúgy, mint a végrehajtást kérő adóhatóság – az indítványozó által kifejtett jogi állásponttól eltérően értékelték annak a jogi ténynek a végrehajtási eljárás szünetelésének megállapítására és az indítványozó díjigényére gyakorolt hatását, hogy az adóhatóság a hosszú időn át bírósági úton végre nem hajtott (adó)követelése időközbeni elévülése okán a vonatkozó jogszabályoknak megfelelően az érintett ingatlanon az adókövetelések végrehajtásának biztosítása érdekében korábban bejegyzett foglалás feloldásáról intézkedett, miközben ugyanezen ingatlanon más, a Vht. alapján folyó végrehajtás(ok) érdekében fennálló foglалások továbbra is fennmaradtak. A bíróságok – az indítványozó által a bírósági eljárás során és az alkotmányjogi panaszában egyaránt ismertetett (szak)jogi állásponttól eltérően – a hatályos rendelkezések alapján eldönthetőnek ítélték azt a kérdést, hogy ilyen esetben az eljáró bírósági végrehajtó a Vht. 52. § g) pontja szerint intézkedésével az eljárás szünetelését jogszerűen megállapíthatta-e, illetve volt-e lehetősége további végrehajtási intézkedések meghozatalára; és az ennek kapcsán kialakított indokolt jogi álláspontjuknak megfelelően hozták meg döntésüket. Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság – mivel nem észlelt olyan jogszabályi hiányosságot, amely azt elkerülhetetlenné tenné – alkotmányos mulasztás megállapítását a jelen ügy kapcsán hivatalból sem tartotta szükségesnek.
- [32] Az indítványozó a támadott jogszabályi rendelkezések kapcsán az Abtv. 41. § (1) bekezdése alapján történő megsemmisítését is indítványozta. Az indítványozó azonban az erre irányuló kérelmét kifejezetten arra a tényre alapította, hogy szerinte lényeges jogszabályi előírások hiányoznak, nem pedig a meglévő rendelkezések alaptörvény-ellenességével összefüggésben adott elő érvelést. Márpedig az Alaptörvény és az Abtv. rendelke-

zései a megsemmisítés jogkövetkezményének alkalmazását kizárólag az utóbbi esetre teszik lehetővé. Erre tekintettel az Alkotmánybíróság erre vonatkozó érvelés hiányában a támadott rendelkezések esetleges részbeni, vagy teljes megsemmisítését eredményező érdemi vizsgálatot sem folytathatott.

- [33] Mindezekre tekintettel az alkotmányjogi panaszban foglalt érvek alapján nem volt megállapítható olyan, a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés, amely lehetővé tette volna az indítványnak akár az Abtv. 27. § (1) bekezdésére, akár a 26. § (1) bekezdésére alapított elemeinek érdemi elbírálását.
- [34] 5. Ezek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz befogadására, mivel az az Abtv. 29. §-ában írt vagylagos feltételek egyikének sem tesz eleget, továbbá egyes hivatkozásai tekintetében az 52. § (1b) bekezdés e) pontjában előírt kötelező tartalmi feltételnek sem felel meg, nincs lehetőség. Az Alkotmánybíróság ezért a kérelmet az Abtv. 47. § (1) bekezdése, 50. §-a és az 56. § (1)–(3) bekezdései, valamint az Ügyrend 5. § (1) és (2) bekezdései alapján eljárva, az Ügyrend 32. § (2) és (4) bekezdései, valamint 30. § (2) bekezdés a) és h) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2022. március 1.

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó
alkotmánybíró helyett

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Salamon László
előadó alkotmánybíró helyett

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szabó Marcel
alkotmánybíró helyett

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szalay Péter
alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/482/2020.

